«N'hi ha per treure's el barret amb el que estan fent Machín i els seus jugadors al Girona»

Clau per evitar caure a Tercera el curs 1993-94, el porter d'Urnieta va deixar empremta a Montilivi

Patxi, a la seva botiga de mascotes a Sant Sebastià.

A l'ombra durant molts anys d'Arkonada i González a la Reial, només 6 partits li van fer falta per ficar-se l'afició del Girona a la butxaca. Clau per evitar caure a Tercera el curs 1993-94, el porter d'Urnieta va deixar empremta a Montilivi tot i que la temporada següent acabaria amb descens. Desvinculat des de fa temps del futbol -ara va darrere el seu fill Iker, que juga al Burgos- segueix de prop el seu Girona i gaudeix veient com de bé s'ha adaptat a Primera.

S'hauria imaginat mai veure el Girona a Primera?

La veritat és que fa uns anys el club estava a la deriva i ara és a Primera. Això vol dir que la gent que hi ha ha treballat molt bé i això al final dona els seus fruits. Per mi, veure el Girona a Primera és una alegria.

I això que fa uns anys semblava que el sostre del Girona era patir a Segona A...

Un cop s'ha estat al pou i s'arriba a Segona A, es vulgui o no, hi ha més opcions de pujar a Primera. Als primers anys van mantenir l'embranzida i últimament han fet un gran bloc que ha estat sempre allà. Els deia sempre als meus amics que tard o d'hora veuríem el Girona a Primera.

Últimament sí que el Girona era un candidat clar a pujar. Com va viure els intents fallits?

Doncs molt malament, la veritat. El dia del Lugo era 100% de pujar. Sí o sí. El rival no s'hi jugava res. Jo deia a tothom que segur que pujava, que jugant a casa estava fet. Si a mi em va quedar cara de babau, imagini's als jugadors i a la gent de Montilivi. Després contra l'Osasuna [/esports/futbol/primera-divisio/osasuna/] també es va escapar. En casos així, el més normal és que la temporada següent toqui un mal any i no va ser així.

Quina és la clau de l'èxit del Girona dels darrers anys?

Machín hi té molt a veure. Ha mantingut sempre el grup amb alguns retocs de fitxatges. Va pujar la temporada passada quan semblava que havia de ser més difícil després dos intents fallits.

Guanyar el Madrid va ser més important que pujar?

Doncs sí. Em vaig endur gran alegria. No va ser el típic partit en què el Madrid té 17 ocasions i el seu rival es tanca. Al contrari. Va ser el Girona qui va dur el pes i no es van enfonsar després del 0-1. N'hi ha per treure's el barret amb la tasca de Machín i dels jugadors.

Amb 15 punts, el Girona té encarrilada la permanència?

En futbol mai hi ha res encarrilat. Hi ha un bon coixí i a més es veuen equips inferiors. Poden perdre partits però la sensació és que competeixen bé.

Quin partit espera?

Tots dos equips estan en bona dinàmica. Si la Reial té la pilota, serà complicat. Si se'ls fa córrer i treballar, patiran perquè no hi estan acostumats. Serà equilibrat.

Va viure les dues cares de la moneda a Girona. Una salvació èpica i un any sense cobrar amb tancament al vestidor inclòs. Quin record en guarda, de la seva etapa?

Un bon record. Quan vaig arribar a finals del 1994 l'equip anava camí de Tercera. Vam ser capaços de salvar-nos i tornar a il·lusionar la gent. L'any següent la gent estava enganxada i a Montilivi hi anava més públic, però de seguida van arribar els problemes, els embolics... Hi havia jugadors que no en tenien ni per menjar. Tot i això, guardo molta estima pel Girona. Va ser una llàstima. No en tinc mal record. Hi havia qualitat per salvar-nos però era molt complicat. Ens vam tancar al vestidor i la gent ens venia a portar menjar. Pensava «quina solidaritat».

Manté el contacte encara amb algú de l'època?

Raül Agné va ser company meu i el vaig anar a saludar quan el Girona va jugar a Anoeta el 2009. Algun cop m'he escapat també. Vaig venir el 2008 a veure el Girona-Reial. A part de veure els meus dos exequips també vaig saludar Toni Madeo. Malgrat tot, em van tractar molt bé.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/11/17/nhi-ha-treures-barret-que/879896.html?utm_source=rss